opatření kárné rady, pokládal-li svoji suspensi za bezdůvodnou a zákonu odporující, resp. že se mohl kdykoli domáhati u kárné rady, aby ono opatření bylo zrušeno. Neučinil-li tak, byl povinen dbáti tohoto rozhodnutí a podle něho nevykonávati advokacii až do pravoplatného skončení trestního řízení vedeného proti němu. Pro obviněného nemůže býti omluvou, že trestní řízení, z jehož popudu suspense byla zařízena, skončilo — a to později po skutcích kárné provinění zakládajících — rozsudkem osvobozujícím, rovněž nemůže ho omluviti motiv porušení onoho zákazu, neboť opatření kárné rady ve smyslu § 17 disc. stat. nedovoluje výjimek a obcházení. Z důvodu toho bylo zbytečné prováděti ony důkazy, které obviněný, resp. jeho obhájce navrhoval a pro jejichž zamítnutí shledává odvolatel nyní řízení vadným a neúplným.

Neobstojí ani námitka, že obviněný vystupoval jako zástupce strany ve sporu, kde podle předpisu § 29 c. ř. s. každý svéprávný občan může býti zmocněncem, a že toto jeho obecné oprávnění nijak nebylo suspensí dotčeno. Zde stačí pouze poukázati na obsah sporných spisů C III 159/36 okresního soudu v N., podle nichž obviněný zastupoval stranu před soudem dne 2. února, 25. února a 16. března 1937 jako advokát a jako takový sám též založil seznam útrat, v němž je účtována řada položek za výkony spadající do doby suspense, a to částkami odpovídajícími tarifu advokátskému. Skutečnost tato vylučuje též jakýkoliv omyl na straně obviněného, že by se byl mohl domnívati, že jeho práva ve smyslu § 29 c. ř. s. suspensí nejsou dotčena. Kárná rada nijak nepochybila, když usoudila na vědomé porušování zákazu provozování advokacie a když shledala v jednání tom kárné provinění porušující jednak povinnosti povolání, jednak též zlehčující čest a vážnost stavu. Poněvadž pak při provinění toho druhu přichází ve smyslu předpisu § 13, písm. b) disc. stat. v úvahu jedině trest výmazu ze seznamu advokátů, bylo odvolání zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 349 dis.

Disciplinárny súd prvej stolice porušil postup predpísaný v § 52, odst. 2 zákona čís. 46/1868 r. z., jestliže hneď po uplynutí jednomesačnej lehoty uvedenej v odstavci prvom cit. ustanovenia bez akéhokoľvek vyhľadávania a bez vypočutia postihnutého sudcu sa usniesol, že je daný prípad, aby onen sudca bol daný na odpočinok.

(Rozh. zo dňa 19. februára 1938, Ds III 18/38.)

Najvyšší súd ako súd odvolací v disciplinárnych veciach sudcov vyhovel sťažnosti sudcu Dr. N. proti usneseniu vrchného súdu ako disciplinárneho súdu pre sudcov, ktorým bolo vyslovené, že je daný prípad, aby bol sťažovateľ daný na dočasný odpočinok, zrušil napad-

nuté usnesenie a vrátil vec disciplinárnemu súdu prvej stolice, aby po doplnení vyhľadávania znova rozhodol v smysle § 53 zákona čís. 46/1868 r. z.

Dôvody:

Sťažnosti neľze odopreť oprávnenia. Právom vytýka sťažovateľ, že disciplinárny súd, ktorý vyniesol napadnuté usnesenie, nezachoval postup predpísaný v § 52 zákona čís. 46/1868 r. z.

Nie je vyvrátené tvrdenie sťažovateľovo, že mu výzva, aby žiadal o svoje preloženie na odpočinok v smysle § 51 cit. zák., bola doručená dňa 30. decembra 1937. Sťažovateľ pri protokolárnom výsluchu dňa 22. januára 1938 v prezídiu krajského súdu v N. prehlásil, že žiadosť o preloženie na odpočinok nepodá, a skutočne v jednomesačnej lehote zmienenej v § 52, odst. 1 cit. zák. takú žiadosť nepodal.

Podľa § 52, odst. 1 cit. zák. treba v takom prípade po uplynutí spomenutej jednomesačnej lehoty učiniť oznámenie disciplinárnemu súdu a predseda tohoto súdu nariadi potom vyhľadávanie skutočností, ktorými má byť preloženie na odpočinok odôvodnené, resp. výsluch svedkov a znalcov pod prísahou, a na konci vyhľadávania sdelí výsledky vyhľadávania sudcovi a jeho o tom vyslúchne.

V tejto disciplinárnej veci však disciplinárny súd postup v § 52, odst. 2 cit. zákona predpísaný nezachoval, ale hneď nasledujúceho dňa po uplynutí jednomesačnej lehoty v § 52, odst. 1 cit. zák. uvedenej vyniesol v neverejnom zasedaní napadnuté usnesenie.

Týmto postupom, odporujúcim predpisu § 52, odst. 2 cit. zák., bola sťažovateľovi odňatá možnosť predniesť protidôkazy proti skutočnostiam, ktorými malo byť odôvodnené jeho preloženie na odpočinok, čím bola spôsobená neúplnosť vyhľadávania, takže nie je možné preskúmať vec s hľadiska námietok sťažovateľových.

Bolo preto sťažnosti vyhovené, napadnuté usnesenie zrušené a vec bola vrátená disciplinárnemu súdu prvej stolice, aby postupoval v smysle § 52, odst. 2 zákona čís. 46/1868 r. z. a potom znova rozhodol podľa § 53 cit. zákona.

Čís. 350 dis.

Je kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, pojal-li advokát do žalobní odpovědi těžká obvinění odpůrcových advokátů.

Nesejde na tom, že snad měl pro svá obvinění objektivní podklad, neměl-li zároveň oprávněné příčiny k tomu, aby je přednesl v soudním podání.

(Rozh. ze dne 21. února 1938, Ds I 77/37.)